

Sygn. akt II CSK 218/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa Z. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Okręgowemu
i Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 października 2013 r.,

1) odrzuca skargę kasacyjną wniesioną od zawartego w punkcie III (trzecim) zaskarżonego wyroku postanowienia o oddaleniu zażalenia pozwanego na zawarte w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 21 lutego 2013r. rozstrzygnięcie o kosztach procesu,

2) oddala skargę kasacyjną w pozostałej części,

3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 października 2013 r. Sąd Apelacyjny, na skutek apelacji powoda Z. S. oraz zażalenia strony pozwanej – Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prokuratora Okręgowego i szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W., w sprawie o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z dnia 21 lutego 2013 r. w ten sposób, że zasądził od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prokuratora Okręgowego i Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w W. na rzecz powoda Z. S. kwotę 60 000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lipca 2012 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia (pkt I. 1 sentencji). W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny oddalił powództwo (pkt I. 2 sentencji), a także apelację (pkt II sentencji). Oddalił również zażalenie wniesione przez stronę pozwaną (pkt III sentencji).

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny – powołując się na ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy – wskazał, że w następstwie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na szkodę Skarbu Państwa (dotyczącego nieprawidłowości dokonywania odpraw celnych), złożonego w dniu 23 listopada 2001 r. przez D. S. pełniącego obowiązki kierownika zmiany Posterunku Celnego w [...], mocą postanowienia z dnia 23 listopada 2001 r. wszczęte zostało dochodzenie na podstawie art. 87 § 1 kodeksu karnego skarbowego.

Powód Z. S., zatrudniony na stanowisku kontrolera celnego w Posterunku Celnym w [...], w dniu 7 października 2002 r. został przesłuchany w charakterze świadka w sprawie. W dniu 10 grudnia 2002 r. (na podstawie zarządzenia Prokuratora Okręgowego z dnia 9 grudnia 2002 r.) powoda zatrzymano jako osobę podejrzaną i przymusowo doprowadzono do Delegatury ABW w [...]. W wyjaśnieniach złożonych w dniu zatrzymania zaprzeczył on, aby przyjmował jakiegokolwiek korzyści majątkowe. Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2002 r. przedstawiono powodowi zarzut popełnienia przestępstwa z art. 228 § 3 i 5 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. Zarzut popełnienia przestępstwa z art. 228 k.k. przedstawiono także innym funkcjonariuszom Posterunku Celnego w [...]. Akt oskarżenia m.in. przeciwko powodowi został

złożony w dniu 30 kwietnia 2003 r. W związku z wszczęciem postępowania karnego powód Z. S. z dniem 10 grudnia 2002 r. został bezterminowo zawieszony w wykonywaniu obowiązków służbowych, a po wniesieniu przeciwko niemu aktu oskarżenia – zwolniony ze służby celnej decyzją Dyrektora Izby Celnej w [...] na podstawie art. 25 ust. 1 pkt 8a ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o służbie celnej.

Wyrokiem z dnia 3 września 2004 r. Sąd Rejonowy w [...] uznał Z. S. za winnego zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję przestępstwa z art. 228 § 3 i 5 k.k. w zw. art. 271 § 3 i art. 11 § 2 w zw. z art. 12 k.k. Sąd Okręgowy w [...] uchylił powyższy wyrok w stosunku do powoda i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Sąd ten po ponownym rozpoznaniu sprawy wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2008 r. uznał powoda (w miejsce czynu mu zarzucanego) za winnego czynu wypełniającego znamiona art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Także ten wyrok został uchylony.

Sąd Rejonowy, rozpoznając sprawę po raz kolejny, wyrokiem wydanym w dniu 10 listopada 2010 r. uniewinnił powoda od popełnienia zarzucanych mu czynów. Sąd uznał, że nie są wiarygodne zeznania świadków R. S. i P. U., w tej części, w której odnoszą się one do udziału w popełnieniu zarzucanego przestępstwa innych funkcjonariuszy Urzędu Celnego, w tym Z. S. Sąd zwrócił uwagę na fakt, że protokoły zeznań wymienionych świadków, sporządzone tego samego dnia, przez tego samego protokolanta, jak i osobę przesłuchującą, są w znacznej części tożsame. Zdaniem Sądu protokoły zeznań R. S. i P. U. sporządzone przez funkcjonariusza ABW Delegatury [...] J. Z. zostały sfalszowane. Okoliczność ta w znaczący sposób podważyła wiarygodność obu świadków.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 r. oddalając powództwo wniesione przez Z. S. przeciwko Skarbowi Państwa – reprezentowanemu przez Prokuratora i Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, stwierdził, że powód nie wykazał bezprawności działania funkcjonariuszy ABW Delegatury w [...]. Bezprawności nie dowodzi, zdaniem Sądu Okręgowego, zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego z dnia 10 listopada 2010 r. stwierdzenie, że w toku postępowania przygotowawczego VI Ds. .../01 sfalszowane zostały protokoły

wyjaśnień P. U. i R. S. z dnia 29 listopada 2002 r. sporządzone przez funkcjonariusza ABW Delegatury w [...]. W ocenie Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie działania funkcjonariuszy państwowych nie były bezprawne. Wobec tego, że nie została spełniona przesłanka bezprawności, Sąd Okręgowy stwierdził brak odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa na podstawie art. 417 k.c., jak również na podstawie przepisu art. 24 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu Okręgowego w kwestii bezprawności działania funkcjonariuszy państwowych. Wskazał, że strona pozwana, na której zgodnie z art. 24 § 1 k.c. spoczywał ciężar obalenia domniemania bezprawności działania funkcjonariuszy wymienionych organów państwowych, domniemania tego nie obaliła. Przedstawiona przez stronę pozwaną argumentacja ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że organy śledcze działały w granicach swoich kompetencji i zobligowane były do wszczęcia postępowania karnego i popierania oskarżenia przeciwko powodowi. Sąd Apelacyjny podkreślił, że działania organów Skarbu Państwa nie mogą korzystać z domniemania zgodności z prawem tylko z tego względu, że działania podejmowane były przez organy ustawowo powołane, w ramach przypisanych im kompetencji. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie organy ścigania dopuściły się rażących uchybień w gromadzeniu i ocenie materiału dowodowego. Skierowany przeciwko powodowi akt oskarżenia był konsekwentnie popierany przez okres ponad ośmiu lat, mimo istotnych wątpliwości co wiarygodności zasadniczego materiału dowodowego oraz dwóch wyroków uchylających kolejne skazujące rozstrzygnięcia zapadłe w pierwszej instancji wobec powoda. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że wskutek wszczęcia przeciwko powodowi postępowania karnego doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Powód został narażony na infamię, utratę dobrego imienia, zaufania w środowisku zawodowym, posądzenia o nieuczciwość i nierzetelność. Ponadto powód stracił pracę w Służbie Celnej, zastosowano wobec niego nieizolacyjne środki zapobiegawcze, takie jak dozór Policji i zakaz opuszczania kraju. Dodać należy, że całe postępowanie trwało ponad osiem lat. Sąd Apelacyjny uznał zatem za zasadne żądanie powoda zasądzenia zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych w następstwie bezpodstawnego posądzenia o popełnienie określonego czynu zabronionego.

Skarb Państwa reprezentowany przez Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Prokuratora Okręgowego, zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 24 października 2013 r., zaskarżając ten wyrok w części obejmującej rozstrzygnięcie zawarte w punktach I. 1, I. 3, III i IV sentencji. Zarzucił temu Sądowi naruszenie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wskazane przepisy stanowią samodzielną podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa z tytułu naruszenia dóbr osobistych powstałego na skutek niezgodnego z prawem działania władzy publicznej. Podniósł także zarzut wadliwej wykładni art. 417 § 1 k.c. (zarówno w brzmieniu obecnym, jak i obowiązującym do dnia 1 września 2004 r.) związanej z przyjęciem, że stwierdzenie niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej nie wymaga określenia konkretnego przepisu prawa, który miałby zostać naruszony oraz że przepis ten może stanowić podstawę odpowiedzialności za szkodę wywodzoną z faktu wszczęcia i prowadzenia postępowania karnego w sytuacji braku przesłanek do uznania działań podejmowanych w jego toku za niezgodne z prawem. Zdaniem wnoszącego skargę kasacyjną w sprawie nastąpiło także naruszenie przepisów postępowania, mianowicie: art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. z uwagi na nienależyte uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia oraz art. 244 § 1 k.p.c. w zw. art. 382 k.p.c. w związku z nadaniem wyrokowi wydanemu w odrębnej sprawie mocy formalnej dokumentu urzędowego. Na tych podstawach skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie oraz jego zmianę w zaskarżonym zakresie poprzez oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu w pierwszej i drugiej instancji oraz w postępowaniu kasacyjnym, ewentualnie o uchylenie „w całości zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu, art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną w tych wyjątkowych wypadkach, gdy uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji zawiera

tak kardynalne braki, że niemożliwe jest dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli kasacyjnej. Tylko bowiem wówczas stwierdzone wady mogą mieć wpływ na wynik sprawy (por. np. wyrok z dnia 9 maja 2013 r., II UK 301/12, niepubl.; z dnia 28 listopada 2014 r., I CSK 735/13, niepubl.).

Wbrew stanowisku skarżącego Skarbu Państwa uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie jest wadliwie sporządzone, a tym bardziej brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż zawiera ono wymienione w skardze kasacyjnej braki. Jak bowiem inaczej ocenić zarzut braku wywodów dotyczących rodzaju i charakteru dóbr osobistych, które miały zostać naruszone działaniem pozwanego, formy owego naruszenia, jego skutków, a także wpływu poszczególnych czynności podjętych w toku postępowania karnego na powstanie stanu naruszenia dóbr osobistych jeśli skonfrontuje się go z częścią pisemnych motywów (str. 24), w której Sąd Apelacyjny stwierdził, że bezpodstawne posądzenie o popełnienie określonego czynu zabronionego naraziło powoda na utratę dobrego imienia, zaufania w środowisku zawodowym, wzbudziło podejrzenie, co do jego uczciwości i rzetelności a w konsekwencji także doprowadziło do utraty pracy przez powoda.

W związku z zarzutem naruszenia art. 244 § 1 k.p.c. trzeba podnieść, że Sąd Apelacyjny uwzględnił domniemanie wynikające z art. 252 k.p.c. związane z uzasadnieniem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 10 listopada 2010 r. (sygn. akt II K .../10) jedynie do stwierdzenia przyjętej przez Sąd karny oceny wiarygodności dwóch świadków mających stanowić podstawę sformułowania i popierania zarzutu popełnienia przestępstwa przez powoda. Zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy państwowe w ich zakresie działania stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Przepis ten określa wynikające z treści dokumentu urzędowego skutki powstające w płaszczyźnie dowodowej. Dokumenty urzędowe korzystają z domniemania prawdziwości tylko tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Przepis art. 244 § 1 k.p.c. normuje bowiem formalną moc dowodową dokumentu urzędowego i nakazuje traktować jako udowodnioną jedynie jego treść. Materialna zaś moc dowodowa dokumentu urzędowego i jego znaczenie dla wyniku postępowania są przedmiotem oceny według zasad

przewidzianych w art. 233 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CSK 117/08 niepubl. i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, niepubl.; z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 372/09, niepubl.). W orzeczeniu sądowym z uzasadnieniem domniemaniem prawdziwości zawartych w nim treści objęte są treść rozstrzygnięcia i motywy, jakimi kierował się sąd, który je wydał. Domniemanie nie obejmuje natomiast prawdziwości poczynionych ustaleń faktycznych, które były podstawą rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1974 r., II CR 46/74, OSPiKA 1975/3/17 i uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 22 października 1974 r., III PZP 20/74, OSNCP 1975/2/17; postanowienie z dnia 28 kwietnia 2004 r., V CK 388/2003, niepubl.).

Wobec tego przyjęcie przez Sąd Apelacyjny na podstawie uzasadnienia wyroku uniewinniającego, że w postępowaniu karnym zostały uznane za niewiarygodne dowody z zeznań dwóch świadków istotnych dla oskarżenia powoda, nie narusza art. 244 § 1 k.p.c.

Z nieuwzględnienia zarzutów naruszenia przepisów postępowania wynika ten skutek, że podstawą oceny naruszenia prawa materialnego są jedynie ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Ponieważ powód łączy odpowiedzialność Skarbu Państwa z przesłuchaniem świadków dnia 29 listopada 2002 r. oraz wniesieniem dnia 30 kwietnia 2003 r. przeciwko niemu aktu oskarżenia a zatem ze zdarzeniami, które zaszły przed dniem 1 września 2004 r. tj. przed dniem wejścia w życie nowelizacji przepisów regulujących odpowiedzialność Skarbu Państwa dokonanej ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162, poz. 1692 ze z m.) w odniesieniu do odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody związane z tymi zdarzeniami zastosowanie znajduje art. 417 k.c. w rozumieniu ustalonym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00, czyli z pominięciem - w wyprowadzanej z niego normie - przesłanki winy funkcjonariusza państwowego (OTK 2001, Nr 8, poz. 256; zob. też wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1999 r., II CKN 246/98, niepubl., z dnia 21 października 1999 r., I CKN 506/99, niepubl., z dnia 3 września 2003 r.,

II CKN 425/01, niepubl., z dnia 12 stycznia 2005 r., I CK 436/04, niepubl. i z dnia 17 października 2007 r., II CSK 246/07, niepubl.).

Odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa łączy się wyłącznie z takim działaniem lub zaniechaniem organów władzy publicznej, które są niezgodne z prawem. Pojęcie bezprawności na gruncie art. 417 k.c. wielokrotnie było przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, który wyjaśnił, że nieprawidłowość w działaniu władzy publicznej może przybrać postać naruszeń konstytucyjnych praw i wolności, konstytucyjnych zasad funkcjonowania władzy publicznej, uchybień wymaganiom określonym w ustawach zwykłych, aktach wykonawczych (uchybień w sferze prawa materialnego i procesowego), jak i uchybień normom pozaprawnym, w różny sposób powiązanych z normami prawnymi. W podobny sposób na temat bezprawności, w kontekście odpowiedzialności Skarbu Państwa wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00, OTK 2001/8/256 wskazał, że pojęcie "działanie niezgodne z prawem" ma ugruntowane znaczenie oraz, że w kontekście regulacji konstytucyjnej należy je rozumieć jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej. "Niezgodność z prawem" w świetle art. 77 ust. 1 Konstytucji RP musi być rozumiana ściśle, zgodnie z konstytucyjnym ujęciem źródeł prawa (art. 87-94 Konstytucji RP). Pojęcie to jest więc węższe niż tradycyjne ujęcie bezprawności na gruncie prawa cywilnego, które obejmuje obok naruszenia przepisów prawa również naruszenie norm moralnych i obyczajowych, określanych terminem "zasad współżycia społecznego" lub "dobrych obyczajów". Znaczenie tego przepisu polega na tym, że ustanawia surowsze przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej w porównaniu z ogólnymi zasadami opartymi na przesłance winy. Nie budzi wątpliwości, że także art. 417 § 1 k.c. przewiduje odpowiedzialność opartą na przesłance obiektywnie niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej, a wina pozostaje poza przesłankami konstytuującymi obowiązek odszkodowawczy (zob. m. in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2004 r., I CK 591/03, niepubl.; z dnia 17 lutego 2011 r., IV CSK 290/10, niepubl.; z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 348/12, niepubl.).

Sąd drugiej instancji nie tylko nie odrzucił art. 417 § 1 k.c. jako podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej ale w związku z jego treścią wskazał konkretny przepis, który został naruszony przez organy prowadzące postępowanie przygotowawcze. Według tego Sądu, tożsamości treści protokołów co do słowa, przecinka i spacji sporządzonych w dniu 29 listopada 2002 r. nie da się inaczej wytłumaczyć jak ich sporządzeniem metodą „kopiuj – wklej” zwłaszcza, że świadkowie i sam przesłuchujący ich funkcjonariusz Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego nie potrafili tego w żaden logiczny sposób wyjaśnić, Sąd Apelacyjny uznał ten sposób postępowania za bezprawny, bo sprzeczny z art. 148 k.p.k. Podpisanie protokołu przez osobę przesłuchiwaną nie tylko nie sanuje przebiegu postępowania przygotowawczego ale stanowiło dla sądu istotny argument dla negatywnej oceny wiarygodności tego świadka. Wadliwość dowodu z zeznań świadków obciąża nie tylko jednostkę organizacyjną Skarbu Państwa, której przedstawiciel przeprowadził ten dowód ale także właściwą jednostkę prokuratury, która nadzorując postępowanie karne wykorzystwała wadliwie przeprowadzone dowody.

Dlatego pomimo przyjęcia akceptowanej w judykaturze Sądu Najwyższego zasady, że czynności organów ścigania związane z wypełnianiem ich obowiązków ustawowych nie mają charakteru działań niezgodnych z prawem i to także wtedy, gdy przeprowadzone postępowanie karne zakończyło się wydaniem prawomocnego wyroku uniewinniającego, w rozpoznanej sprawie zachodziły podstawy do przypisania Skarbowi Państwa odpowiedzialności odszkodowawczej (zob. wymieniony wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2011 r., IV CSK 290/10, niepubl. a także wyrok z dnia 5 października 2012 r., IV CSK 165/12, niepubl.).

Wynikający z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP i z art. 417 k.c. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie władzy publicznej obejmuje także szkodę niemajątkową (krzywdę) w ujęciu art. 448 k.c. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r. (sygn. akt III CZP 25/11, OSNC 2012/2/15) podniósł, że wynikający z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP i z art. 417 k.c. obowiązek naprawienia szkody

wyrażonej przez niezgodne z prawem działanie władzy publicznej obejmuje także szkodę niemajątkową (krzywdę) w ujęciu art. 448 k.c.

Artykuł 448 k.c. nie określa, kto ponosi odpowiedzialność za naruszenie dóbr osobistych i nie różnicuje jej w zależności od podmiotu odpowiedzialnego. Do roszczeń opartych na tej podstawie musi jednak znaleźć zastosowanie nadrzędna zasada konstytucyjnej odpowiedzialności władzy publicznej. Oznacza to, że jeżeli źródłem odpowiedzialności jest szkoda pozostająca w normalnym związku przyczynowym z wykonywaniem władzy publicznej, to jest ona oparta na przesłance bezprawności. Utrzymanie jako przesłanki tej odpowiedzialności także czynnika subiektywnego (winy) naruszałoby konstytucyjnie ukształtowaną zasadę odpowiedzialności państwa za działania w sferze imperium (tak Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 18 października 2011 r., III CZP 25/11, OSNC 2012/2/15). Ostatecznie Sąd Apelacyjny oparł swe rozstrzygnięcie na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c. zasądzając na rzecz powoda zadośćuczynienie pieniężne za naruszenie dóbr osobistych powoda, w istocie prawidłowo pozostawiając na uboczu kwestię winy.

Z tych wszystkich względów uznając, iż nie doszło do naruszenia zarzucanych w skardze kasacyjnej przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną pozwanego Skarbu Państwa skierowaną do merytorycznego rozstrzygnięcia oraz odrzucił częściowo na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., jako niedopuszczalną, skargę kasacyjną wniesioną od zawartego w punkcie III zaskarżonego wyroku postanowienia o oddaleniu zażalenia na orzeczenie o kosztach postępowania w pierwszej instancji.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 § 2, 398²¹ k.p.c. oraz w związku z §§ 6 pkt 6, 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) jedn. tekst z Dz. U. 2013 r., poz. 461.

